Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
YVESA BOTA,
predstavljeni 23. februarja 2016 [1]

Zadeva C-117/15

Reha Training Gesellschaft für Sport- und Unfallrehabilitation mbH
proti
Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte (GEMA)
(Predlog za sprejetje predhodne odločbe,

ki ga je vložilo Landgericht Köln (deželno sodišče v Kölnu, Nemčija))

„Predhodno odločanje — Avtorska in sorodne pravice v informacijski družbi — Področje uporabe direktiv 2001/29/ES in 2006/115/ES — Razlaga pojma ‚priobčitev javnosti' — Predvajanje televizijskih oddaj v prostorih rehabilitacijskega centra"

1. Landgericht Köln (deželno sodišče v Kölnu) želi z vprašanji za predhodno odločanje razjasniti, ali je položaj, kot je ta v postopku v glavni stvari, ko upravljavec rehabilitacijskega centra v svojih prostorih namesti televizijske sprejemnike in jim posreduje signal, s čimer svojim pacientom omogoči spremljanje televizijskih oddaj, „priobčitev javnosti" v smislu člena 3(1) Direktive 2001/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. maja 2001 o usklajevanju določenih vidikov avtorske in sorodnih pravic v informacijski družbi [2] ter člena 8(2) Direktive 2006/115/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2006 o pravici dajanja v najem in pravici posojanja ter o določenih pravicah, sorodnih avtorski pravici, na področju intelektualne lastnine [3] ter ali je treba pojem „priobčitev javnosti", ki ga vsebujeta ti določbi, razlagati enotno.

2. Ta vprašanja so Sodišču predložena v okviru spora med družbo Reha Training Gesellschaft für Sport- und Unfallrehabilitation mbH (v nadaljevanju: družba Reha Training), ki upravlja center za rehabilitacijo, in družbo Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte (v nadaljevanju: družba GEMA), ki je zadolžena za kolektivno upravljanje avtorskih pravic na glasbenem področju v Nemčiji, v zvezi z odklonitvijo plačila pristojbin za avtorske in sorodne pravice zaradi dajanja na voljo varovanih del v prostorih družbe Reha Training.

3. Sodišče je moralo že velikokrat razložiti pojem „priobčitev javnosti", ki ga razlaga široko. Za to je izoblikovalo štiri merila presoje, in sicer obstoj „dejanja priobčitve", za katero je neobhodna vloga uporabnika, priobčitev varovanega dela „javnosti", „nova" narava te javnosti in „pridobitnost" priobčitve.

4. S to zadevo je Sodišče dobilo možnost, da znova opozori na svojo sodno prakso s tega področja in jo razjasni.

1 — Jezik izvirnika: francoščina.
2 — UL L 167, str. 10.
3 — UL L 376, str. 28.

5. V teh sklepnih predlogih bom najprej pojasnil, zakaj menim, da je treba pojem „priobčitev javnosti“ opredeliti na podlagi istih meril ne glede na to, ali se obravnava ta pojem iz člena 3(1) Direktive 2001/29 ali člena 8(2) Direktive 2006/115.

6. Nato bom navedel, zakaj je mogoče v položaju, kot je ta v postopku v glavni stvari, uporabiti tako člen 3(1) Direktive 2001/29 kot tudi člen 8(2) Direktive 2006/115.

7. Nazadnje bom še pojasnil, zakaj je po mojem mnenju treba člen 3(1) Direktive 2001/29 in člen 8(2) Direktive 2006/115 razlagati tako, da je položaj, kot je ta v postopku v glavni stvari, ko upravljavec rehabilitacijskega centra v svojih prostorih namesti televizijske sprejemnike in jim posreduje signal, s čimer svojim pacientom omogoči spremljanje televizijskih oddaj, „priobčitev javnosti“.

I – **Pravni okvir**

A – *Pravo Unije*

1. Direktiva 2001/29

8. V uvodnih izjavah 9, 20 in 23 Direktive 2001/29 je navedeno:

„(9) Vsakršno usklajevanje avtorske in sorodnih pravic mora temeljiti na visoki stopnji varstva, kajti takšne pravice so za intelektualno ustvarjanje bistvenega pomena. Njihovo varstvo pomaga zagotoviti ohranjanje in razvoj ustvarjalnosti v interesu avtorjev, izvajalcev, producentov, potrošnikov, kulture, industrije in javnosti nasploh. Intelektualna lastnina se torej prizna kot sestavni del lastnine.

[…]

(20) Ta direktiva temelji na načelih in pravilih, ki so že opredeljena v trenutno veljavnih direktivah na tem področju, še posebej [v Direktivi Sveta 92/100/EGS z dne 19. novembra 1992 o pravici dajanja v najem in pravici posojanja ter o določenih pravicah, sorodnih avtorski, na področju intelektualne lastnine[4], kot je bila spremenjena z Direktivo Sveta 93/98/EGS z dne 29. oktobra 1993[5]], in razvija ta načela in pravila ter jih umešča v kontekst informacijske družbe. Določbe te direktive ne smejo vplivati na določbe navedenih direktiv, razen če v tej direktivi ni drugače določeno.

[…]

(23) S to direktivo naj se nadalje uskladi avtorjeva pravica do priobčitve javnosti. To pravico je treba razumeti v širokem pomenu, ki zajema vsakršno priobčitev javnosti, ki ni prisotna na kraju izvora priobčitve. Ta pravica naj zajema vsako tovrstno oddajanje ali retransmisijo dela v javnost po žici ali na brezžični način, vključno z radiodifuznim oddajanjem. Ta pravica naj ne zajema nobenih drugih dejanj.“

4 — UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 120.

5 — UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 141, v nadaljevanju: Direktiva 92/100.

9. Člen 3(1) te direktive določa:

„Države članice predvidijo za avtorje izključno pravico, da dovolijo ali prepovejo vsakršno obliko priobčenja njihovih del javnosti, po žici ali na brezžični način, vključno z dajanjem svojih del na voljo javnosti tako, da imajo člani javnosti do njih dostop s kraja in v času, ki si ju izberejo sami.“

10. Člen 12(2) navedene direktive določa:

„Varstvo pravic, sorodnih avtorski, ostane po tej direktivi nedotaknjeno in ne sme nikakor vplivati na varstvo avtorske pravice.“

2. Direktiva 2006/115

11. V uvodni izjavi 3 Direktive 2006/115 je navedeno:

„[U]strezno varstvo avtorsko-pravno varovanih del in predmetov varstva sorodnih pravic s priznanjem pravice najema in posojanja, pa tudi varstvo predmeta varstva sorodnih pravic s priznanjem pravice snemanja, pravice distribuiranja, pravice radiodifuznega oddajanja in pravice priobčitve javnosti [se lahko] obravnavata kot bistvenega pomena za gospodarski in kulturni razvoj Skupnosti.“

12. Člen 8(2) te direktive določa:

„Države članice predvidijo pravico, s katero zagotovijo, da uporabnik plača enkratno pravično nadomestilo, če se fonogram, objavljen v komercialne namene, ali reprodukcija takšnega fonograma uporablja za brezžično oddajanje ali za kakršno koli priobčitev javnosti, ter zagotovijo, da se to nadomestilo razdeli med zadevne izvajalce in proizvajalce fonogramov. Države članice lahko, če ni dogovora med izvajalci in proizvajalci fonogramov, določijo pogoje glede medsebojne delitve nadomestila.“

13. Direktiva 2006/115 je kodificirala in razveljavila Direktivo 92/100 o pravici dajanja v najem in pravici posojanja. Člena 8 teh dveh direktiv sta enaka.

B – *Nemško pravo*

14. Člen 15(2) zakona o avtorski in sorodnih pravicah (Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte, Urheberrechtsgesetz) z dne 9. septembra 1965[6] v različici, ki se je uporabljala v času dejanskega stanja v postopku v glavni stvari, določa:

„Avtor ima […] izključno pravico, da svoje delo priobči javnosti v nematerialni obliki (pravica do priobčitve javnosti). Pravica do priobčitve javnosti zajema zlasti:

1. pravico predstavitve, izvedbe ali uprizoritve (člen 19);

2. pravico dajanja na voljo javnosti (člen 19a);

3. pravico radiodifuznega oddajanja (člen 20);

4. pravico do priobčitve na vizualnih ali zvočnih nosilcih (člen 21);

5. pravico do priobčitve radijskih oddaj in njihovo dajanje na voljo javnosti (člen 22).“

6 — BGBl. 1965 I, str. 1273.

15. Člen 15(3) tega zakona se glasi:

„Priobčitev je javna, če je namenjena velikemu številu članov javnosti. Del javnosti je vsaka oseba, ki ni z osebnimi vezmi povezana z osebo, ki izkorišča delo, ali z drugimi osebami, ki prejmejo delo ali imajo dostop do njega v nematerialni obliki.“

II – **Dejansko stanje v postopku v glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje**

16. Center za rehabilitacijo, ki ga upravlja družba Reha Training, v svojih prostorih osebam, ki so se poškodovale v nesreči, omogoča pooperacijsko zdravstveno oskrbo zaradi njihove rehabilitacije.

17. Med te prostore spadata dva bivalna prostora in prostor za trening, v katerih je družba Reha Training v obdobju od junija 2012 do junija 2013 prek tam nameščenih televizijskih sprejemnikov predvajala televizijske oddaje. Te oddaje so torej lahko videle osebe, ki so bile v prostorih rehabilitacijskega centra za zdravstveno oskrbo.

18. Družba Reha Training družbe GEMA ni nikoli zaprosila za izdajo dovoljenja za predvajanje. Zadnjenavedena meni, da so dela iz zbirke, ki jo upravlja, zaradi takega predvajanja priobčena javnosti. Zato je za obdobje od junija 2012 do junija 2013 zahtevala plačilo zneskov, izračunanih na podlagi veljavnih tarif iz naslova nadomestila.

19. Amtsgericht Köln (okrožno sodišče v Kölnu) je tej tožbi ugodilo. Družba Reha Training se je zoper sodbo, izrečeno na prvi stopnji, pritožila pri Landgericht Köln (deželno sodišče v Kölnu).

20. Predložitveno sodišče na podlagi meril, ki izhajajo iz sodne prakse Sodišča v zvezi z Direktivo 2001/29, meni, da je dejanje v postopku v glavni stvari priobčitev javnosti. To sodišče se je poleg tega oprlo na predpostavko, da se uporabljajo ista merila kot pri opredelitvi, ali obstaja „priobčitev javnosti“ v smislu člena 8(2) Direktive 2006/115. Vendar se mu kljub temu zdi, da zaradi sodbe SCF (C-135/10, EU:C:2012:140) take odločitve ne more izreči.

21. Sodišče je namreč v tej sodbi menilo, da pacienti v zobozdravstveni ordinaciji niso „osebe na splošno“. Ker v obravnavani zadevi druge osebe razen pacientov centra družbe Reha Training načeloma nimajo dostopa do zdravstvene oskrbe, ki jo ta izvaja, tudi ti pacienti ne morejo biti „osebe na splošno“, ampak so „zasebna skupina“.

22. Sodišče je v tej zadevi še menilo, da pacienti zobozdravstvene ordinacije pomenijo majhno ali celo nepomembno število oseb, saj je kategorija oseb, ki so hkrati navzoče v tej ordinaciji, običajno zelo majhna. Zdi se, da je prav tako omejena tudi kategorija oseb, ki jo sestavljajo pacienti centra družbe Reha Training.

23. Poleg tega je Sodišče v sodbi SCF (C-135/10, EU:C:2012:140) še menilo, da običajni pacienti zobozdravstvene ordinacije niso razpoloženi za poslušanje glasbe v ordinaciji, saj naj bi jo poslušali po naključju in neodvisno od svojih želja. Prav tako naj bi pacienti centra družbe Reha Training, ki so v čakalnicah in prostoru za trening, televizijske oddaje spremljali neodvisno od svojih želja in izbire.

24. V takih okoliščinah je Landgericht Köln (deželno sodišče v Kölnu) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. Ali se vprašanje, ali gre za ‚priobčitev javnosti‘ v smislu člena 3(1) Direktive 2001/29 in/ali v smislu člena 8(2) Direktive 2006/115, presoja vselej na podlagi istih meril, in sicer da:

— uporabnik ob popolnem zavedanju posledic svojega ravnanja tretjim osebam omogoča dostop do varovanega dela, ki ga sicer brez njegovega posredovanja ne bi mogle spremljati,

— mora biti ‚javnost' sestavljena iz nedoločenega števila potencialnih naslovnikov in, dalje, iz dovolj velikega števila oseb, pri čemer je nedoločenost podana, če gre za ‚osebe na splošno', torej ne za osebe, ki so del zasebne skupine, in je z ‚dovolj velikim številom oseb' mišljeno, da vsebuje določen minimalni prag, da premajhno ali celo nepomembno množico zadevnih oseb izključuje iz tega merila, pri čemer v zvezi s tem ni upoštevno le, koliko oseb ima istočasno dostop do istega dela, ampak je treba tudi vedeti, koliko od njih do tega dela dostopa zaporedno;

— gre za posredovanje dela novi javnosti, to pomeni javnosti, ki je avtor dela ni upošteval, ko je dovolil njegovo uporabo s priobčitvijo začetni javnosti, razen če se ponovna priobčitev izvaja na podlagi specifičnega tehnološkega procesa, ki se razlikuje od procesa začetne priobčitve, in

— je upoštevno, da gre pri zadevnem ravnanju za pridobitnost, da je, dalje, javnost dovzetna za to priobčitev sprejemati in da je ne ‚sprejema' zgolj naključno, pri čemer to ni nujen pogoj za priobčitev javnosti?

2. Ali je treba v primerih, kot je ta v postopku v glavni stvari, v katerih upravljavec rehabilitacijskega centra v svojih prostorih namesti televizijske sprejemnike in jim posreduje radiodifuzni signal, s čimer omogoči spremljanje televizijskih oddaj, vprašanje, ali gre za priobčitev javnosti, presojati v skladu s pojmom ‚priobčitev javnosti' iz člena 3(1) Direktive 2001/29 ali člena 8(2) Direktive 2006/115, če se z omogočanjem dostopa do teh televizijskih oddaj posega v avtorske in sorodne pravice velikega števila udeležencev, zlasti skladateljev, tekstopiscev in glasbenih založnikov, pa tudi izvajalcev, proizvajalcev fonogramov in avtorjev jezikovnih del ter njihovih založb?

3. Ali gre v primerih, kot je ta v postopku v glavni stvari, v katerih upravljavec rehabilitacijskega centra v svojih prostorih namesti televizijske sprejemnike in jim posreduje radiodifuzni signal, s čimer svojim pacientom omogoča spremljanje televizijskih oddaj, za ‚priobčitev javnosti' na podlagi člena 3(1) Direktive 2001/29 ali člena 8(2) Direktive 2006/115?

4. Če je treba v primerih, kot je ta v postopku v glavni stvari, pritrditi, da gre za priobčitev javnosti v navedenem smislu: ali Sodišče vztraja pri svoji sodni praksi, da v primeru priobčitve varovanih fonogramov, ki se predvajajo po radiu pacientom v zobozdravstveni ordinaciji (glej sodbo SCF, C-135/10, EU:C:2012:140) ali podobnih obratih, ne gre za priobčitev javnosti?"

III – **Analiza**

A – *Ali so merila presoje pojma „priobčitev javnosti" iz člena 3(1) Direktive 2001/29 in člena 8(2) Direktive 2006/115 enaka?*

25. S prvim delom prvega vprašanja predložitveno sodišče Sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba pojem „priobčitev javnosti" iz člena 3(1) Direktive 2001/29 in člena 8(2) Direktive 2006/115 razlagati na podlagi istih meril presoje.

26. Kar zadeva enotno razlago pojma „priobčitev javnosti", je Sodišče glede člena 3(1) Direktive 2001/29 in člena 8(2) Direktive 2006/115 že razsodilo, da je ta pojem uporabljen v kontekstih, ki nista enaka, in da sta cilja, ki se želita doseči, sicer podobna, delno pa vendarle drugačna.[7] Ti določbi namreč svojim naslovnikom podeljujeta pravice, ki se po naravi razlikujejo.

7 — Sodba SCF (C-135/10, EU:C:2012:140, točka 74).

27. Člen 3(1) Direktive 2001/29 tako podeljuje avtorjem preventivno pravico, ki jim omogoča, da posežejo med morebitne uporabnike svojih del in priobčitev javnosti, ki bi jo lahko nameravali ti uporabniki izvesti, in priobčitev preprečijo. Člen 8(2) Direktive 2006/115 pa podeljuje izvajalcem in proizvajalcem fonogramov pravico do nadomestila, ki je ni mogoče izvrševati, dokler uporabniki fonograma, objavljenega v komercialne namene, ali reprodukcije tega fonograma ne uporabijo za priobčitev javnosti. [8]

28. Po mnenju Sodišča člen 8(2) Direktive 2006/115 zahteva, da je treba pojem „priobčitev javnosti“ presojati posamično. [9] Poleg tega ima pravica iz te določbe v bistvu ekonomsko naravo. [10]

29. Pri presoji, ali uporabnik izvede dejanje priobčitve javnosti, mora nacionalno sodišče opraviti celostno presojo položaja in pri tem upoštevati več dodatnih meril, ki niso samostojna in so odvisna drugo od drugega. Ta merila, katerih pomembnost je lahko v različnih položajih zelo različna, je treba uporabiti tako posamično kot ob upoštevanju njihovih medsebojnih povezav. [11]

30. Vendar menim, da zgolj to, da se pojem „priobčitev javnosti“ uporablja v različnih kontekstih in se z njim prizadeva za uresničitev različnih ciljev glede na to, ali se obravnava ta pojem iz člena 3(1) Direktive 2001/29 ali iz člena 8(2) Direktive 2006/115, še ni zadosten razlog za utemeljitev uporabe različnih meril presoje.

31. Kot je Sodišče namreč že poudarilo, temelji Direktiva 2001/29 na načelih in pravilih, ki so bila že določena z veljavnimi direktivami na področju intelektualne lastnine, kot je Direktiva 92/100, ki je bila kodificirana z Direktivo 2006/115. [12]

32. Da pa bi bile zahteve po enotnosti prava Unije in njegovi skladnosti spoštovane, je pomembno, da imajo pojmi, ki jih uporabljajo vse te direktive, enak pomen, razen če zakonodajalec Unije v posebnem zakonodajnem okviru ni izrazil drugačne volje. [13]

33. Poleg tega je Sodišče za razlago člena 8(2) Direktive 2006/115 uporabilo merila, ki jih je izoblikovalo v sodni praksi v zvezi z razlago člena 3(1) Direktive 2001/29. [14]

34. Nazadnje, kot upravičeno navaja družba GEMA, različna narava pravic, zavarovanih z direktivama 2001/29 in 2006/115, ne more prikriti dejstva, da te pravice izhajajo iz istega sprožilnega elementa, tj. priobčitve varovanih del javnosti. [15]

35. Menim, da je treba pojem „priobčitev javnosti“ iz člena 3(1) Direktive 2001/29 in člena 8(2) Direktive 2006/115 torej razlagati na podlagi istih meril presoje.

B – *Uporaba člena 3(1) Direktive 2001/29 v povezavi s členom 8(2) Direktive 2006/115*

36. Z drugim vprašanjem predložitveno sodišče Sodišče sprašuje, ali je treba v obravnavani zadevi pojem „priobčitev javnosti“ presojati z vidika člena 3(1) Direktive 2001/29 ali člena 8(2) Direktive 2006/115.

8 — Sodba SCF (C-135/10, EU:C:2012:140, točka 75).

9 — Sodba SCF (C-135/10, EU:C:2012:140, točka 76).

10 — Sodba SCF (C-135/10, EU:C:2012:140, točka 77).

11 — Sodba SCF (C-135/10, EU:C:2012:140, točka 79).

12 — Glej zlasti sodbo Football Association Premier League in drugi (C-403/08 in C-429/08, EU:C:2011:631, točka 187 in navedena sodna praksa).

13 — Glej zlasti sodbo Football Association Premier League in drugi (C-403/08 in C-429/08, EU:C:2011:631, točka 188).

14 — Glej sodbi SCF (135/10, EU:C:2012:140, točke od 81 do 92) in Phonographic Performance (Ireland) (C-162/10, EU:C:2012:141, točke od 31 do 38).

15 — Glej točko 19 navedb družbe GEMA.

37. Kot sem že navedel, se ureditvi varovanja, vzpostavljeni z Direktivo 2001/29 oziroma Direktivo 2006/115, sicer res razlikujeta z vidika ciljev in naslovnikov.

38. Vendar pa iz izpodbijane odločbe iz obravnavane zadeve izhaja, da se ne obravnavajo le avtorske pravice, zagotovljene s členom 3(1) Direktive 2001/29, temveč tudi avtorske pravice izvajalcev in proizvajalcev fonogramov, kot so zagotovljene s členom 8(2) Direktive 2006/115.

39. Sodišče je poleg tega razsodilo, da se z uporabo določb Direktive 2001/29 ne sme posegati v določbe Direktive 92/100 (kodificirana z Direktivo 2006/115), razen če ni v Direktivi 2001/29 določeno drugače. [16]

40. Glede na navedeno menim, da se lahko za položaj, kot je ta v postopku v glavni stvari, uporablja tako člen 3(1) Direktive 2001/29 kot tudi člen 8(2) Direktive 2006/115.

C – *Opredelitev meril presoje pojma „priobčitev javnosti“ in njihovo preverjanje v obravnavani zadevi*

41. Z drugim delom prvega vprašanja ter s tretjim in četrtim vprašanjem, ki jih je treba po mojem mnenju obravnavati skupaj, predložitveno sodišče Sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba člen 3(1) Direktive 2001/29 in člen 8(2) Direktive 2006/115 razlagati tako, da je položaj, kot je ta v postopku v glavni stvari, ko upravljavec rehabilitacijskega centra v svojih prostorih namesti televizijske sprejemnike in jim posreduje signal, s čimer svojim pacientom omogoči spremljanje televizijskih oddaj, „priobčitev javnosti“.

42. Zaradi vprašanja razlage pojma „priobčitev javnosti“ je bilo začetih več sodnih postopkov.

43. Da bi bila spoštovana zahteva po enotni razlagi prava Unije in načelo enakosti, se morajo pogoji neke določbe prava Unije, ki ne obsega izrecne napotitve na pravo držav članic za določitev njenega pomena in obsega, običajno v vsej Evropski uniji razlagati neodvisno in enotno. [17]

44. Tako je Sodišče v svoji obsežni in ustaljeni sodni praksi pokazalo naklonjenost široki razlagi pojma „priobčitev javnosti“. Za ugotovitev obstoja priobčitve javnosti je izoblikovalo štiri merila presoje, in sicer obstoj „dejanja priobčitve“, za katero je neobhodna vloga uporabnika, priobčitev varovanega dela „javnosti“, „nova“ narava te javnosti in „pridobitnost“ priobčitve.

45. Najprej, pojem „priobčitev javnosti“ združuje dva kumulativna elementa, in sicer „priobčitev“ dela in priobčitev tega dela „javnosti“. [18] Ker sta navedeni merili kumulativni, priobčitev javnosti ne more obstajati, če eno od njiju ni izpolnjeno.

46. Kar zadeva „dejanje priobčitve“, je treba vztrajati pri neobhodni vlogi uporabnika, ki mora delovati namerno. Za izvajanje dejanja priobčitve namreč gre, če uporabnik ob popolnem zavedanju posledic svojega ravnanja svojim strankam omogoča dostop do varovanega dela. [19] Sodišče je v zvezi s tem pojasnilo, da je treba, da posredovanje uporabnika ne pomeni zgolj tehničnega sredstva za zagotovitev ali izboljšanje sprejemanja prvotnega oddajanja na območju, ki ga zajema, temveč dejanje, brez katerega njegove stranke, ki so znotraj tega območja, ne morejo uživati del, ki se oddajajo radiodifuzno. [20]

16 — Glej zlasti sodbo Luksan (C-277/10, EU:C:2012:65, točka 43 in navedena sodna praksa).

17 — Glej zlasti sodbo SGAE (C-306/05, EU:C:2006:764, točka 31 in navedena sodna praksa).

18 — Glej zlasti sodbo SBS Belgium (C-325/14, EU:C:2015:764, točka 15 in navedena sodna praksa).

19 — Glej zlasti sodbo OSA (C-351/12, EU:C:2014:110, točka 32 in navedena sodna praksa).

20 — Glej zlasti sodbo Football Association Premier League in drugi (C-403/08 in C-429/08, EU:C:2011:631, točki 194 in 195 ter navedena sodna praksa). Glej tudi sodbi SCF (135/10, EU:C:2012:140, točka 82) in Phonographic Performance (Ireland) (C-162/10, EU:C:2012:141, točka 31).

47. Poleg tega je treba pojem „priobčitev“ razlagati v širšem smislu, tako da obsega kateri koli prenos varovanega dela, ne glede na uporabljeno sredstvo ali tehnološki proces. [21]

48. Sodišče je poleg tega že odločilo, da upravljavci gostišča, hotela ali termalne ustanove izvedejo dejanje priobčitve, če svojim strankam zavestno posredujejo varovana dela, tako da namerno oddajajo signal prek televizijskih ali radijskih sprejemnikov, ki so jih namestili v svoji ustanovi. [22]

49. Kot je v predložitveni odločbi navedlo Landgericht Köln (deželno sodišče v Kölnu), je družba Reha Training v dveh čakalnicah in prostoru za trening rehabilitacijskega centra, ki ga upravlja, namestila televizijske sprejemnike, ki jim je namerno pošiljala signal in tako svojim pacientom omogočila dostop do televizijskih oddaj.

50. Zato menim, da v skladu z zgoraj navedeno sodno prakso Sodišča ni nobenega dvoma o tem, da je družba Reha Training – ob polnem zavedanju posledic svojega dejanja – javnosti, sestavljeni iz njenih pacientov, omogočila dostop do varovanih del, s čimer je izvedla „dejanje priobčitve“.

51. Kar zadeva merilo v zvezi s priobčitvijo „javnosti“, je treba kot „javnost“ opredeliti nedoločeno število morebitnih naslovnikov, pri tem pa mora biti število oseb dovolj veliko. [23]

52. Sodišče je pojasnilo, da je treba upoštevati kumulativni učinek dajanja del na voljo potencialnim naslovnikom. Tako se je treba zanimati ne le za to, koliko oseb ima istočasno dostop do istega dela, ampak tudi za to, koliko od njih do tega dela dostopa zaporedno. [24]

53. Poleg tega je treba priobčitev izvesti za javnost, ki ni prisotna na kraju izvora priobčitve, kar pomeni, da so izključena neposredna dejanja uprizoritve ali izvedbe varovanega dela. [25]

54. Predložitveno sodišče je podvomilo o možnosti, da se kot „javnost“ opredelijo pacienti centra za rehabilitacijo, kot je ta, ki ga upravlja družba Reha Training. Ti dvomi izhajajo iz sodbe SCF (C-135/10, EU:C:2012:140), v kateri je Sodišče menilo, da zobozdravnikove stranke, katerih sestava se večinoma ne spreminja, sestavljajo določeno skupino morebitnih naslovnikov, število oseb, ki imajo hkrati dostop do istega dela, pa je majhno. [26]

55. Zdi se mi, da je Sodišče z ozko razlago, ki jo je uporabilo v tej sodbi, odstopilo od svoje ustaljene sodne prakse. Zato menim, da obsega sodbe SCF (C-135/10, EU:C:2012:140) ne bi smeli razširiti, ampak bi ga morali, nasprotno, omejiti na poseben dejanski okvir, v katerem je bila izrečena ta sodba. Če bi namreč utemeljitev Sodišča iz te sodbe uporabili za položaj, kot je ta v postopku v glavni stvari, bi po mojem mnenju preveč omejili avtorsko in sorodne pravice, to pa bi bilo v nasprotju z visoko ravnjo varstva, ki jo je želel zagotoviti zakonodajalec Unije in ki jo izvaja tudi samo Sodišče v svoji ustaljeni sodni praksi.

56. V skladu s to sodno prakso je treba pojem „javnost“ razlagati kot nasprotje določenim osebam, ki tvorijo „zasebno skupino“ oseb. Vendar v nasprotju z mnenjem Sodišča iz sodbe SCF (C-135/10, EU:C:2012:140) menim, da so stranke rehabilitacijskega centra, ki ga upravlja družba Reha Training, katerih sestava se glede na obiske nenehno spreminja, nedoločena skupina oseb, ki je poleg tega lahko tudi velika.

21 — Glej zlasti sodbo OSA (C-351/12, EU:C:2014:110, točka 25 in navedena sodna praksa).

22 — Glej sodbe Football Association Premier League in drugi (C-403/08 in C-429/08, EU:C:2011:631, točka 196); Phonographic Performance (Ireland) (C-162/10, EU:C:2012:141, točka 40) in OSA (C-351/12, EU:C:2014:110, točka 26).

23 — Glej zlasti sodbo OSA (C-351/12, EU:C:2014:110, točka 27 in navedena sodna praksa).

24 — Glej zlasti sodbo OSA (C-351/12, EU:C:2014:110, točka 28 in navedena sodna praksa).

25 — Glej zlasti sodbi Football Association Premier League in drugi (C-403/08 in C-429/08, EU:C:2011:631, točka 200) in Circul Globus Bucureşti (C-283/10, EU:C:2011:772, točke 36, 37 in 40).

26 — Sodba SCF (C-135/10, EU:C:2012:140, točki 95 in 96).

57. Naj opozorim, da je treba v zvezi s tem – v nasprotju s sklepi, ki izhajajo iz navedene sodbe – za presojo obstoja javnosti poleg oseb, ki imajo hkrati dostop do istega dela, upoštevati tudi osebe, ki imajo do tega dela dostop zaporedoma. [27]

58. Pacienti centra za rehabilitacijo, kot je tisti, ki ga upravlja družba Reha Training, v katerem obravnava povprečno traja od 30 do 60 minut, [28] se izmenjujejo še hitreje kot stranke hotela, gostišča ali termalne ustanove. [29] Center za rehabilitacijo, ki ga upravlja družba Reha Training, lahko torej hkrati in zaporedoma sprejme nedoločeno in veliko število pacientov, ki imajo v čakalnici ali prostoru za trening dostop do varovanih del, zato je treba te stranke obravnavati kot „javnost“.

59. K tema kumulativnima meriloma je treba nato dodati še merilo „nove javnosti“.

60. Merilo „nove javnosti“ je Sodišče izoblikovalo v sodbi SGAE (C-306/05, EU:C:2006:764), nato pa je bilo potrjeno v več odločbah, zlasti v sodbi Football Association Premier League in drugi (C-403/08 in C-429/08, EU:C:2011:631), izrečeni v velikem senatu.

61. Kolikor je v položaju, kot je ta v postopku v glavni stvari, primerno preučiti merilo „nove javnosti“, ni po mojem mnenju nobenega dvoma o tem, da je to izpolnjeno.

62. Merilo „nove javnosti“ namreč zahteva obstoj javnosti, ki je drugačna od tiste, na katero se nanaša dejanje prvotne priobčitve dela. [30] Ko avtor dovoli radiodifuzno oddajanje svojega dela, načeloma ne upošteva imetnikov televizijskih sprejemnikov, ki posamezno ali v zasebnem ali družinskem krogu sprejemajo signal in spremljajo programe. [31]

63. V zvezi s tem je Sodišče odločilo, da zavesten prenos dela, ki se oddaja radiodifuzno, opravljen na kraju, ki je dostopen javnosti, dodatni javnosti, ki ji imetnik televizijskega sprejemnika dovoli poslušanje ali gledanje dela, predstavlja priobčitev varovanega dela novi javnosti. [32]

64. Družba Reha Training je z namernim pošiljanjem signalov televizijskim sprejemnikom, ki jih je namestila v svojih prostorih, zunaj zasebne sfere omogočila, da so varovana dela spremljali njeni pacienti – tj. dodatna in posredna javnost, ki je avtorji niso predvideli, ko so dovolili radiodifuzno oddajanje svojih del – ki jim spremljanje teh del brez posredovanja družbe Reha Training ne bi bilo na voljo.

65. Nazadnje se lahko pri presoji obstoja priobčitve javnosti kot upoštevna izkaže „pridobitnost“ priobčitve. [33] Vendar to ni nujni pogoj, od katerega bi bil odvisen sam obstoj priobčitve javnosti. [34]

66. Sodišče je pojasnilo, da mora biti za to, da bo priobčitev pridobitna, javnost, ki je naslovnica priobčitve, prvič, ciljna javnost uporabnika in, drugič, nekako dovzetna za to priobčitev in je ne „sprejme“ po naključju. [35]

27 — Glej točko 52 teh sklepnih predlogov.

28 — Glej točko 5 navedb družbe Reha Training.

29 — Sodišče je v sodbah SGAE (C-306/05, EU:C:2006:764); Football Association Premier League in drugi (C-403/08 in C-429/08, EU:C:2011:631) ter OSA (C-351/12, EU:C:2014:110) trdilo prav to, da so stranke hotela, gostišča in termalne ustanove „javnost“ (glej točke 42, 199 oziroma 32).

30 — Glej zlasti sodbo SGAE (C-306/05, EU:C:2006:764, točka 40).

31 — Glej zlasti sodbo Football Association Premier League in drugi (C-403/08 in C-429/08, EU:C:2011:631, točka 198 in navedena sodna praksa).

32 — Glej zlasti sodbo Football Association Premier League in drugi (C-403/08 in C-429/08, EU:C:2011:631, točka 198 in navedena sodna praksa).

33 — Glej zlasti sodbo Football Association Premier League in drugi (C-403/08 in C-429/08, EU:C:2011:631, točka 204 in navedena sodna praksa).

34 — Glej zlasti sodbo ITV Broadcasting in drugi (C-607/11, EU:C:2013:147, točka 42 in navedena sodna praksa).

35 — Glej zlasti sodbi SCF (C-135/10, EU:C:2012:140, točka 91) in Phonographic Performance (Ireland) (C-162/10, EU:C:2012:141, točka 37).

67. Vendar podobno kot nemška vlada menim, da dovzetnosti javnosti ne bi smeli obravnavati kot odločilni element pri presoji, ali je predvajanje dela pridobitno ali ne. Subjektivna razsežnost merila v zvezi z dovzetnostjo javnosti namreč otežuje njegovo praktično uporabo.[36] Kot je prav tako razsodilo Sodišče, „je za priobčitev javnosti *dovolj* že, da je delo javnosti dano na voljo tako, da imajo *lahko* osebe, ki jo sestavljajo, do njega dostop.[37] Za ugotovitev obstoja priobčitve javnosti torej ni potreben dejanski in nameren dostop javnosti do dela.

68. Zato menim, da za dejansko stanje iz obravnavane zadeve ni mogoče uporabiti sodbe SCF (C-135/10, EU:C:2012:140), v kateri je Sodišče zavrnilo obstoj pridobitnosti predvajanja fonogramov v zobozdravstveni ordinaciji z obrazložitvijo, da pacienti te ordinacije dostop do teh fonogramov pridobijo „naključno in neodvisno od svojih želja“.[38]

69. Nasprotno pa menim, da je pri preverjanju, ali je merilo pridobitnosti predvajanja dela izpolnjeno, odločilno preučiti, ali ima uporabnik od takega predvajanja lahko koristi.

70. V zvezi s tem ni nobenega dvoma o tem, da se je družba Reha Training z namestitvijo televizijskih sprejemnikov v čakalnice in prostor za trening, tj. na območja, ki jih večinoma obiskujejo njeni pacienti, namerno osredotočila na te paciente, da bi jim omogočila spremljanje televizijskih oddaj ali med čakanjem pred obravnavo ali v času rehabilitacijskega treninga.

71. Menim, da je v obravnavani zadevi merilo pridobitnosti izpolnjeno. Namen predvajanja televizijskih oddaj prek televizijskih sprejemnikov, nameščenih v čakalnicah ali prostorih za treninge, je namreč pacientom centra ponuditi razvedrilo in jim zlasti skrajšati čas čakanja ali rehabilitacijskega treninga. To je dodatna storitev, ki je z vidika zdravljenja sicer nepomembna, vpliva pa na ugled in privlačnost ustanove, saj ji zagotavlja konkurenčno prednost.

72. Glede na navedeno menim, da je zato položaj, kot je ta v postopku v glavni stvari, ko upravljavec rehabilitacijskega centra v svojih prostorih namesti televizijske sprejemnike in jim posreduje signal, s čimer svojim pacientom omogoči spremljanje televizijskih oddaj, „priobčitev javnosti“ v smislu člena 3(1) Direktive 2001/29 in člena 8(2) Direktive 2006/115.

IV – **Predlog**

73. Ob upoštevanju navedenega Sodišču predlagam, naj na vprašanja za predhodno odločanje, ki jih je postavilo Landgericht Köln (deželno sodišče v Kölnu), odgovori:

1. Pojem „priobčitev javnosti“ je treba opredeliti na podlagi istih meril ne glede na to, ali se obravnava ta pojem iz člena 3(1) Direktive 2001/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. maja 2001 o usklajevanju določenih vidikov avtorske in sorodnih pravic v informacijski družbi ali iz člena 8(2) Direktive 2006/115/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2006 o pravici dajanja v najem in pravici posojanja ter o določenih pravicah, sorodnih avtorski pravici, na področju intelektualne lastnine.

2. V položaju, kot je ta v postopku v glavni stvari, je mogoče uporabiti tako člen 3(1) Direktive 2001/29 kot tudi člen 8(2) Direktive 2006/115.

36 — Glej zlasti točke od 50 do 56 stališč nemške vlade.

37 — Glej sodbo SGAE (C-306/05, EU:C:2006:764, točka 43). Moj poudarek. Glej v tem smislu tudi sodbo Padawan (C-467/08, EU:C:2010:620, točka 58).

38 — Sodba SCF (C-135/10, EU:C:2012:140, točka 98).

3. Člen 3(1) Direktive 2001/29 in člen 8(2) Direktive 2006/115 je treba razlagati tako, da je položaj, kot je ta v postopku v glavni stvari, ko upravljavec rehabilitacijskega centra v svojih prostorih namesti televizijske sprejemnike in jim posreduje signal, s čimer svojim pacientom omogoči spremljanje televizijskih oddaj, „priobčitev javnosti“.